

ΒΑΡΕΑ ΚΑΙ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΑ

» ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΠΕΡΜΑΤΟΛΗΠΤΗ,
ΡΕ ΓΑΜΩΤΟ!

Η 11η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΓΚΡΕΜΙΣΕ
ΔΥΟ ΠΥΡΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΖΙ
ΚΑΘΕ ΙΧΝΟΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

ΑΛΙ Γ. (ΚΑΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ
ΝΑΛΙ-ΤΖΗ): ΑΝΤΙΟ ΒΟΡΑΤ,
ΚΑΛΩΣΗΡΘΕΣ ΒRUNO

ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ
Ο «ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΙΜΟΝΙΕΡΗΣ»
ΕΜΕΙΝΕ ΑΠΟ ΔΙΑΦΟΡΙΚΟ

GARY MOORE

ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ
ΘΥΜΙΣΕΙ ΠΟΣΟ ΩΡΑΙΑ ΠΕΡΝΑΓΑΜΕ ΜΙΚΡΟΙ

GARY MOORE

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ξ Η

STILL GOT THE BLUES

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΧΕΔΟΝ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ, ΜΑΣ ΔΟΘΗΚΕ Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ –ΕΣΤΩ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ– ΜΕ ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΡΥΛΟ ΤΟΥ ΚΙΘΑΡΙΣΤΙΚΟΥ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥ ΑΠΕΥΘΥΝΟΥΜΕ ΤΙΣ SMS-ΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ. Ο ΒΕΤΕΡΑΝΟΣ ΤΩΝ ΜΠΛΟΥΖ ΜΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΜΕΛΙΣΤΑΛΑΧΤΟ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΡΙΧΝΕΙ ΤΙΣ ΠΕΝΙΕΣ ΤΟΥ ΡΙΧ' ΤΑ, ΠΟΥ ΛΕΝΕ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΥΨΗΛΗ ΚΕΝΩΝΙΑ...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΚΗ ΠΑΠΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟ

Γεια σου, Γκάρι, και σε ευχαριστούμε που μας αφιέρωσες λίγο από τον χρόνο σου για να απαντήσεις στις ερωτήσεις μας. Είσαι ένας εκπληκτικά παραγωγικός καλλιτέχνης, σε τέτοιο επίπεδο που ξεπερνάς καλλιτέχνες πολύ μικρότερους σου. Τι σε κάνει να συνεχίζεις ύστερα από τόσα χρόνια και πόσο πιο δύσκολο γίνεται όσο μεγαλώνεις; Ξεκίνησα πιτσιρικάς στην Ιρλανδία, προσπαθώντας απλώς να παίξω κιθάρα σωστά, και κατέληξα να παίζω με μερικούς από τους σημαντικότερους καλλιτέχνες στον κόσμο. Οπότε, η έμπνευσή μου εξακολουθεί να έρχεται από τους ανθρώπους που βρίσκονται στη ζωή μου. Πιστεύω ότι η μουσική διατηρεί την ειλικρίνειά της όταν γνωρίζεις αυτό για το οποίο μιλάς. Υποθέτω ότι αυτό που με διατηρεί ενεργό είναι η

ανάγκη μου να κάνω κάτι καινούργιο κάθε φορά που ηχογραφώ, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα δεχτώ κάποια κριτική. Πρέπει να εξερευνάς κάθε μεριά σου. Να βουτάς στο άγνωστο. Δεν θα χάσεις. Είναι το ιρλανδικό μου αίμα μάλλον: ποτέ μη φοβάσαι να δοκιμάσεις πράγματα. Η μουσική είναι η ζωή μου. **Εχεις συνεργαστεί με μερικούς θρύλους της σύγχρονης ροκ και των μπλουζ. Η πρώτη σόλο μπλουζ δουλειά σου όμως, στις αρχές του '90, ήταν που σε έκανε πραγματικά διάσημο. Ήταν κουραστικό να περιμένεις γι' αυτό ή μήπως η φήμη δεν ήταν ποτέ ψηλά στη λίστα των στόχων σου;** Όταν έγραψα το «I Still Got the Blues», πίστευα ότι ήταν ένα καλό τραγούδι, αλλά δεν μπορούσα να ξέρω πώς θα

το έπαιρνε ο κόσμος. Επειτα από αυτό το άλμπουμ, άρχισα να βγάζω πολλά λεφτά και να βιώνω ένα υψηλότερο επίπεδο ζωής, αλλά δεν αισθανόμουν επιτυχημένος. Ενωθα παγιδευμένος, δεν μου άρεσε. Δεν μπορείς να αρχίσεις να αισθάνεσαι άνετα με τη φήμη. Δεν ήταν ποτέ στόχος για μένα. Ο στόχος ήταν και είναι να δημιουργήσεις κάτι και να πασχίζεις για τη βελτίωσή του, έτσι ώστε να μπορείς να το παρουσιάσεις στον κόσμο. Αλλιώς ζεις απλώς μια βαρετή ζωή...

Παραμένοντας στη 90s μπλουζ «μεταμόρφωσή» σου, το βρίσκω ίσως ένα από τα πιο ενδιαφέροντα σημεία μιας ούτως ή άλλως ιδιαίτερα παραγωγικής καριέρας. Πώς έγινε αυτή η στροφή; Ήταν κάτι τόσο ξαφνικό όσο φάνηκε τότε ή ήταν κάτι που μελετούσες καιρό; Κοίταξε, οι Μπιτλς, για παράδειγμα, έφτιαξαν ένα σωρό διαφορετικές

ΠΑΛΙΟΤΕΡΑ ΕΒΛΕΠΕΣ ΤΟΝ HENDRIX, ΤΟΝ CLARTON. ΑΚΟΜΑ ΔΗΛΑΔΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΠ ΚΥΚΛΩΜΑ ΕΙΧΕ ΚΑΤΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΕΙ

μουσικές, αλλά πάντα ακούγονταν σαν τους Μπιτλς. Ηθελα να δοκιμάσω διάφορα πράγματα για να δω αν λειτουργούν και πολλές φορές καταλάβαινα με τον σκληρό τρόπο ότι δεν λειτουργούσαν. Αλλά τουλάχιστον το ανακάλυψα. Πρέπει πάντα να είσαι τολμηρός και ατρόμητος με τον ήχο σου. Φαίνεται να είναι καλή εποχή για τον πιο κλασικό ήχο της ροκ. Πολλές παλιές μπάντες επανεκκινούνται και παιχνίδια όπως το «Guitar Hero» συστήνουν ξανά αυτόν τον ήχο σε νεαρότερες γενιές. Συνειδητοποιείς αυτή τη στροφή και πιστεύεις ότι είναι τυχαία, τώρα που ο μουσικός

χώρος βομβαρδίζεται καθημερινά από internet-ικές και image-conscious μπάντες;

Το mainstream σήμερα είναι για τα σκουπίδια, μουσική φτιαγμένη μόνο για να βγάλει λεφτά. Πλέον ακούς να βγαίνουν επιτυχίες από reality, φτιαγμένα από ανθρώπους που δεν έχουν καν αποδείξει την αξία τους στον χώρο. Παλαιότερα, ακόμα και σε εκπομπές όπως το «Top of the Pops», έβλεπες τον Hendrix, τον Clapton, τους Who. Ακόμα δηλαδή και το pop κύκλωμα είχε κάτι να σου πει. Σήμερα τα πράγματα είναι πιο εύκολα, αλλά ταυτόχρονα και πιο επιφανειακά. Εγώ ξεκίνησα να ακούω Clapton και ερωτεύθηκα αυτή τη μουσική. Έτσι, δεν μου φαίνεται και τόσο περίεργο. Τα πιτσιρίκια ανακαλύπτουν την ίδια μουσική που κι εγώ αγαπούσα στα νιάτα μου. **Ενας καλλιτέχνης με το δικό σου προφίλ, που δίκαια είναι από τους καλύτερους κιθαρίστες του κόσμου, είναι στην κατάλληλη θέση να μιλήσει όχι τόσο για τη σχέση του με τη μουσική όσο για τη σχέση του με την κιθάρα. Πώς θα περιέγραφε αυτή τη σχέση και ποια ήταν τα γεγονότα που επηρέασαν τον χαρακτήρα της;**

Ο πατέρας μου ήταν διοργανωτής συναυλιών στο Μπέλφαστ, σε μια τοπική ζωντανή σκηνή, όπου πολλές τοπικές μπάντες έδιναν συναυλίες. Μία από αυτές είχε έναν κιθαρίστα, τον οποίο ξενυχτούσα για να δω. Τότε ήταν που ο πατέρας μου με ρώτησε αν θέλω να μάθω κιθάρα. Του είπα «ναι» και αμέσως με πήγε σ' ένα τοπικό μαγαζί και μου πήρε την πρώτη μου κιθάρα. Αυτό ήταν το κομβικό σημείο για μένα. Επίσης θυμάμαι μια σκηνή, όταν παίζαμε support στους Fleetwood Mac. Με είδε ο Peter Green να παίζω και ζήτησε να με γνωρίσει. Ξοδέψαμε όλο το βράδυ παίζοντας κιθάρα και συζητώντας. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Την άλλη μέρα φύγαμε με το φορτηγάκι του και τον

ακολούθησα για την υπόλοιπη τουρνέ, παίζοντας και μαθαίνοντας μαζί του. Ουσιαστικά ήταν αυτός που έδωσε στους Skid Row (σ.σ. την τότε μπάντα του Moog, που ουδεμία σχέση έχει με τους hair metal γραφικούς των 80s) τη μεγάλη τους ευκαιρία. Θα έλεγα ότι υπήρξα πολύ τυχερός που τον γνώρισα και εξαιρετικά κολακευμένος που μου είπε ότι ήμουν ο πιο δυναμικός κιθαρίστας που είχε δει, συγκρίνοντάς με μάλιστα με τον Τζίμι Χέντριξ!

Έχεις «κατηγορηθεί» στο παρελθόν ότι μπερδεύεις το κοινό σου με τις στυλιστικές σου αλλαγές, αν και είναι κάτι που προσωπικά δεν κατανοώ, μια και προσωπικά σε θεωρώ περισσότερο μπλουζίστα παρά οτιδήποτε άλλο. Γιατί πιστεύεις ότι είναι τόσο δύσκολο για κάποιο ποσοστό οπαδών σου να αποδεχτούν τις δύο όψεις του μουσικού σου χαρακτήρα και πού θα έβαζες τον εαυτό σου προσωπικά;

Πρωτίστως και πάνω απ' όλα είμαι κιθαρίστας, ανεξαρτήτως κατεύθυνσης. Πήγα στο Ρέντινγκ πρόσφατα και είδα τους Rage Against the Machine, τους οποίους γουστάρω πάρα πολύ. Ήταν πολύ καλύτεροι απ' ό,τι περίμενα και εξαιρετικοί τύποι. Αυτός είναι ο τρόπος να παίζεις επί σκηνής. Προσωπικά, δεν παίζω πια όπως έπαιζα στα 80s. Παίζω μπλουζ, αλλά όχι με «ήρεμο» τρόπο... Έχω μια rock χροιά. Όπως είπα και πριν, θεωρώ ότι η μουσική είναι πιο ειλικρινής όταν ξέρεις το αντικείμενό σου και αυτό τελικά είναι πολύ πιο σημαντικό από το να παίζεις για το κοινό σου.

Όσο δύσκολο και να είναι, έχεις καταφέρει να πας το προσωπικό σου παίξιμο των μπλουζ σ' ένα επίπεδο που πλέον δεν μπορείς να διακρίνεις τις προσωπικές σου συνθέσεις από τις διασκευές σου. Είναι λες και –συγγνώμη για το κλισέ– έχεις κάνει τον κώδικα των μπλουζ άρρηκτο κομμάτι της προσωπικότητάς σου, οπότε γίνεται πλέον δύσκολο να δεις

πού τελειώνουν τα παλιά μπλουζ και πού ξεκινάει η δική σου εκτέλεση.

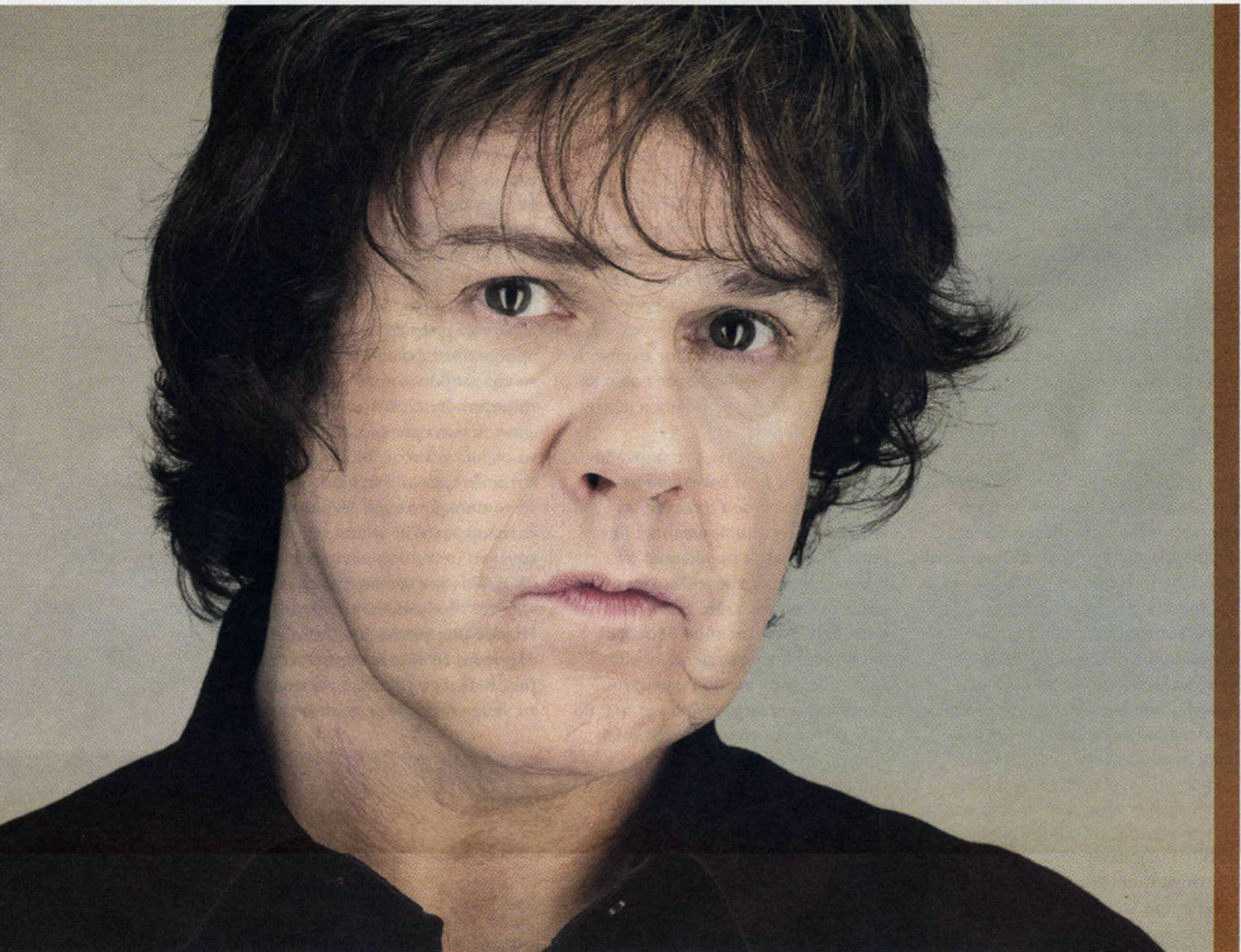
Δεν σκέφτομαι τα μπλουζ μέσα από κάποιον προσωπικό κώδικα. Διατηρώ ακόμα τον ενθουσιασμό μου για τη δουλειά και έχω την ανάγκη να δοκιμάζω καινούργια πράγματα. Αρχισα να γυρίζω στις ρίζες των μπλουζ, να τις ακούω με προσοχή και ένιωσα ότι άρχισα να τα καταλαβαίνω πολύ καλύτερα, να τα μαθαίνω από την αρχή, ήταν μια φανταστική εμπειρία. Μου αρέσει να ακούω και τζαζ. Μου αρέσει να καταπιάνομαι με ένα είδος μουσικής, να το αποκρυπτογραφώ, να το καταλάβω, να δω τι μπορεί να το κάνει να μεταμορφωθεί, να γίνει κάτι άλλο. Πάντα έτσι άκουγα τη μουσική και έτσι εξακολουθώ να την ακούω. **Μίλησέ μας για το τελευταίο σου άλμπουμ, το «Close as you get». Πώς διάλεξες τα κομμάτια σου και τις διασκευές; Παρεμπιπτόντως,**

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ, ΔΕΝ ΠΑΙΖΩ ΠΙΑ ΟΠΩΣ ΕΠΑΙΖΑ ΣΤΑ 80S. ΠΑΙΖΩ ΜΠΛΟΥΖ, ΑΛΛΑ ΜΕ ΡΟΚ ΧΡΟΙΑ

συγχαρητήρια για τις διασκευές στα κομμάτια του Sonny Boy Williamson...

Σε ευχαριστώ. Ο δίσκος έχει πολύ ακουστική ισχύ και μερικά πιο μελαγχολικά κομμάτια. Βρήκα έμπνευση από τις διασκευές μου. Τα δικά μου κομμάτια είναι για τους ανθρώπους της ζωής μου... Οι στίχοι μπορεί να μην είναι εντελώς αληθινοί, αλλά σχετίζονται με κοντινά μου πρόσωπα. Πιστεύω ότι είναι βαθύτατα ειλικρινείς.

Πρέπει να σου πω ότι με είχε εκπλήξει το project με τον τίτλο Scars που είχες κάνει με τον

Ντάριν Μούνεϊ των Primal Scream και τον Κας Λιούις στις αρχές της δεκαετίας. Πώς κατέληξες να συνεργαστείς μαζί τους και κατά πόσο ενημερώνεσαι για νέες μπάντες και καλλιτέχνες;

Δεν έχω παίξει παρά πολύ με άλλους καλλιτέχνες, παρά μόνο φιλικά. Κάπως έτσι κατέληξα να συνεργαστώ και με τους Scars. Γενικότερα πια, με καλύπτει να παίζω με τη δική μου μπάντα.

Επιστρέφοντας λίγο στις μορφές με τις οποίες έχεις συνεργαστεί... διαβάζοντας τα ονόματα, φαντάζει σαν μια ροκ dream team. Λάινος, Χάρισον, Γκριν, Γκάλαχερ. Τι

θυμάσαι πιο έντονα από αυτές τις συνεργασίες και πώς αισθάνεσαι να ζεις σ' έναν κόσμο που όλο και λιγότερες παρόμοιες μορφές έχουν απομείνει;

Θυμάμαι πως σε ζωντανές εμφανίσεις ή σε ηχογραφήσεις θα συναντιόμουν με αυτούς τους τύπους και θα τζαμάραμε μαζί αυθόρμητα, φιλικά. Ακόμα και σε τοπικές παμπ μπορεί να συναντιόμουν με φίλους και να παίζαμε, ήταν διασκεδαστικό και με κρατούσε ταπεινό. Σήμερα η μουσική βιομηχανία δεν στηρίζεται στο ταλέντο, αλλά υπάρχουν και σήμερα νεαροί καλλιτέχνες που θαυμάζω.

Η συλλογή σου από κιθάρες και ενισχυτές είναι θρυλική. Πόσο συχνά προσθέτεις πλέον σε αυτή και ποια ήταν η πιο πρόσφατη προσθήκη σου;

Σήμερα πια αυτό που πραγματικά απολαμβάνω είναι να πηγαίνω σ' ένα τοπικό κατάστημα στο Μπράιτον και να ψωνίζω από εκεί. Απολαμβάνω να ψωνίζω τα όργανά μου, χωρίς να υποδύομαι τον ροκ σταρ! Οι άνθρωποι με γνωρίζουν, αλλά μου παρέχουν την ηρεμία και την ησυχία που χρειάζομαι για να σκεφτώ τι θέλω και να το χαρώ. **Γκάρι, σε ευχαριστώ πολύ και τα λέμε από κοντά.**

Σε ευχαριστώ κι εγώ. 🐾